

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla **felperes neve** felperesnek - dr. Lukács Eleonóra jogtanácsos által képviselt **Országos Rendőr-főkapitányság** (1139 Budapest, Teve u. 4-6.) alperes ellen **kártérítés megfizetésére kötelezés** iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2006. szeptember 7-én meghozott 18.P.23.657/2005/8. számú ítélete ellen az alperes részéről 9. és a felperes részéről 10. és 11. sorszámon benyújtott fellebbezések folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben a perköltség vonatkozásában megváltoztatja, és kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 (tizenöt) napon belül 237.500 (kettőszázharminchétezer-ötszáz) forint elsőfokú perköltséget. Egyebekben helybenhagyja azt.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 (tizenöt) napon belül 118.750 (száztizennyolcezer-hétszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az adóhatóság felhívására, az ott írt időben és módon fizessen meg 570.000 (ötszázhetvenezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A felperes 2000. augusztus 31-én büntető feljelentést tett egy önálló bírósági végrehajtó ellen csalás és okirat-hamisítás miatt. Előadása szerint nevezett visszaélve helyzetével annak érdekében, hogy anyagi előnyre tegyen szert, a 36.V.401/2000. számon valótlán tartalmú okiratokat állított ki, melyek alapján a Nyugdíjfolyósító Igazgatóság végrehajtási intézkedéseket foganatosított. E végrehajtás alanya nem a jelen perbeli felperes volt. A feljelentést a Budapesti VI-VII. Kerületi Rendőrkapitányság a Btk. 318. § (2) bekezdése alapján vizsgálta és feljelentés kiegészítést rendelt el, majd ennek eredményeként meghozott

határozatával 2001. április 3-án a Budapesti VI-VII. Kerületi Rendőrkapitányság 147-2231/2001.bü számon a nyomozást megtagadta, mivel bűncselekmény elkövetésének alapos gyanúja nem volt megállapítható. A benyújtott panasz alapján 2001. május 16-án eljáró Budapesti VI-VII. Kerületi Ügyészség a panaszt elutasította. A felperes a nyomozást megtagadó határozat ellen bejelentett panaszt elutasító ügyészségi határozat ismételt ellen panaszt jelentett be, és ez oknál fogva a Budapesti VI-VII. Kerületi Ügyészség B.VI-VII. 626/2001/30-I. számon a nyomozóhatóság nyomozást megtagadó határozatát hatályon kívül helyezte és további feljelentés kiegészítést rendelt el 2001. június 29-én. Az ennek alapján lefolytatott eljárást követően 2001. augusztus 24-én a Budapesti VI-VII. kerületi Rendőrkapitányság 147-2231/2001.bü számon a nyomozást ismételten megtagadta, mivel bűncselekmény elkövetésének alapos gyanúja nem volt megállapítható. Az ez ellen bejelentett felperesi panaszt a Budapesti VI-VII. Kerületi Ügyészség B.VI.626/2001/5. számú 2001. október 31-én kelt határozatával elutasította.

Pk.141.611/2003. számon a felperes mint jogosult még a Budapesti VI-VII. Kerületi Rendőrkapitánysággal szemben terjesztette elő az igényt a Pesti Központi Kerületi Bíróságon. Itt részletesen utalt a 147-2231/2001.bü számon folytatott eljárásra és hivatkozott arra is, hogy a 2001. évi XXXI. törvény rendelkezései folytán 2001. június 27-ét követően a Budapesti VI-VII. Kerületi Rendőrkapitányság nem járhatott volna el. Áttételt követően 18.Pk.22.154/2004. számon a bíróság arról tájékoztatta a felperest mint jogosultat, hogy a fizetési meghagyás nem a Budapesti VI-VII. Kerületi Rendőrkapitánysággal, hanem a Budapesti Rendőr-főkapitánysággal szemben terjeszthető elő.

Ilyen előzmények után került sor a fizetési meghagyás ismételt benyújtására, ahol a jogosult kötelezettként az Országos Rendőr-főkapitányságot jelölte meg. A Fővárosi Bíróságon az irat 18.Pk.633.404/2004. számon került lajstromozásra. Az igény kártérítés megfizetésére irányult, melynek összegét 9.500.000 Ft-ban jelölte meg a jogosult és 2001. június 27. napjától igényelt kamatot. Visszautalt a 18.P.22.54/2004. számú előzményi iratra.

A kötelezeti ellentmondás folytán az ügy perré alakult.

A felperes a perben mindvégig arra hivatkozott, hogy kereseti követelését azért tartja fenn az Országos Rendőr-főkapitányság alperessel szemben, mert az 1994. évi XXXIV. törvény 6. § (2) bekezdése szerint az Országos Rendőr-főkapitányság felügyeli a rendőrkapitányságok jogszabályok szerinti működését, illetve képviseli a rendőrséget azokban az esetekben, melyekben nem a belügyminiszter a képviselő.

A felperes részletesen kitért arra, hogy álláspontja szerint a 2001. évi XXXI. törvény hatályba lépését követően az előzményi eljárás nem lett volna folytatható és hivatkozott arra, hogy így a rendőrkapitányságnak nem lett volna hatásköre arra, hogy az ő postai küldeményeit átvizsgálja, illetve köteles lett volna a postától kapott okiratokat részére kiadni.

Az alperes az ellentmondástól kezdődően mindvégig a jogviszony hiányára utalt és arra hivatkozott, hogy amennyiben a kártérítési követelés bármely oknál fogva fennállna, úgy annak érvényesítésére a felperes a Budapesti Rendőr-főkapitánysággal szemben lenne jogosult. Érdemben is vitatta mind a kereset összecszerűségét, mind annak jogalapját.

Az elsőfokú bíróság 2006. szeptember 7-én meghozott ítéletével a felperes kereseti kérelmét elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak 570.000 Ft kereseti illetéket. Ítélete indokolásában rámutatott arra, hogy elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a perben ki lehetne az az alperes, akivel szemben a felperesi igény érvényesíthető lenne. Az 1994. évi XXXIV. törvény 3. § (1) bekezdése szerint és 3. § (2) bekezdésére utalással a rendőrség területi szervei közvetlenül perelhetők. Az eljárást lefolytató rendőrkapitányság perbeli jogképességgel nem, de felettes hatósága a Budapesti Rendőr-főkapitányság jogképességgel rendelkezik. Mindezekből azt a következtetést vonta le, hogy amennyiben a rendőrség bármely eljárása a felperesnek esetlegesen kárt okozott, úgy az az igény a Budapesti Rendőr-főkapitánysággal szemben lenne érvényesíthető.

Mindezek ellenére a kereset érdemére is kitért és kifejtette, hogy a Ptk. 339. § (1) és 349. § (1) bekezdésében írt általános és különös feltételek sem állapíthatók meg, ugyanis a bíróság álláspontja szerint a nyomozóhatóság a postai megkeresésekkel semmiféle eljárásjogi szabályt nem sértett meg és nem jutott olyan adat birtokába, mely bármely szinten a felperes jogát csorbította volna. Kifejtette, hogy nem a postai küldemények átvizsgálásáról van szó, amelyet az 1994. évi XXXIV. törvény 69. § (1) bekezdés c) pontja ír elő, és ami valóban bírói engedélyhez kötött, hanem kizárólag az átvétel körülményeiről, az átvevő személyéről érdeklődött a nyomozóhatóság és a tértivevény átvételének körülményeit vizsgálta, és a tértivevény pedig nem minősül postai küldeménynek.

Mindezekből azt a következtetést szűrte le, hogy a felperesnek a személyiségi joga megsértésére alapított kérelme ugyancsak nem alapos, mert a felperes által állított személyiségi jogsértésekre egyetlen perirat sem tartalmaz utaló adatot. A postai válaszokból csak arra vonható következtetés, hogy a felperes édesanyja volt az, aki nem volt hajlandó utóbb a tértivevényt aláírni, és ez a felperes jogát semmilyen vonatkozásban nem sérti. Kétségtelen az elsőfokú bíróság ítélete már nem tért ki e körülmények vizsgálatát követően arra, hogy a felperes a 2001. évi XXXI. törvényre is hivatkozott az alapeljárás során.

Az ítélettel szemben az alperes élt fellebbezéssel és kérte, hogy az elsőfokú bíróságtól eltérően a másodfokú bíróság javára állapítson meg perköltséget. Kifejtette, hogy a Pp. 75. § (1) és (2) bekezdéséből következően a perköltség fogalmilag a peres félnél felmerült költség és az alperest mindvégig jogtanácsos képviselte. A jogtanácsost az ügyvéd jogállása illeti meg és így perköltségre is

igényt tarthat. A perköltség összegének megállapításánál a pertárgy összegének figyelembevételét kérte.

A felperes előbb az ítélet kiegészítését kérte. Kiegészítés iránti kérelmében arra hivatkozott, hogy az ítélet nem tartalmaz rendelkezést azon előadására, mely a 2001. évi XXXI. törvény hatálybalépésére utal és megszüntette a Budapesti VI-VII. Kerületi Rendőrkapitányság azon lehetőségét, hogy a folyamatban lévő ügyet tovább vizsgálja.

Ezt meghaladóan 11. sorszámon - ugyancsak határidőben - kérte az ítélet megváltoztatását és az alperes kereseti kérelmének megfelelő marasztalását.

Az elsőfokú bíróság 18.P.23.657/2005/17. számú végzésével a felperes kiegészítés iránti kérelmét elutasította, az ellene benyújtott fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 9.Pkf.25.762/2007/6. számon e végzést hatályon kívül helyezte és a beadványt tartalma szerint az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása elleni fellebbezésként rendelte elbírálni.

Utóbb a felperes az alperesi fellebbezésre akként nyilatkozott, hogy „e fellebbezés elutasítását és költségekben történő alperesi marasztalást kér”. Arra hivatkozott, hogy az alperesnek költsége nem merült fel, az alperest a vele munkaviszonyban álló jogtanácsos képviselte, aki jelen ügy ellátásáért külön díjazásra nem jogosult. 2007. október 31-én a felperes olyan értelmű nyilatkozatot tett, hogy az ítélet hatályon kívül helyezését is kéri, mert a Fővárosi Bíróságon eljáró bíró a személyiségi jogi perekre kijelölve nem volt. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a Fővárosi Bíróságtól nyert értesítés alapján jelölte meg alperesként az Országos Rendőr-főkapitányságot.

A benyújtott fellebbezésekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság teljeskörűen bírálta felül (Pp. 228. § (4) bekezdés).

A felperesi fellebbezés alaptalan, az alperesi fellebbezés alapos.

A másodfokú bíróságnak a felperesi fellebbezésre utalva azt kellett vizsgálni, hogy a felperesi igény a perbevont alperessel szemben érvényesíthető-e, az esetleges kárigény a felperest illeti-e meg, és a személyiségi jogsértés a felperesnél következett-e be. Ezt meghaladóan az ítélet indokolása elleni fellebbezés kapcsán vizsgálni kellett a felperesnek a 2001. évi XXXI. törvényre való hivatkozását, valamint azt is, miszerint vitatta, hogy az ügyben a törvényes bíró járt-e el.

Ezen kérdések sorrendjében a másodfokú bíróság az alábbiakat kívánja rögzíteni:

Minden vonatkozásban egyetért az elsőfokú bíróság által elfoglalt jogi állásponttal. A fellebbezésre utalással azonban az alábbiakat tartja szükségesnek kiemelni:

1. Téves a felperes azon hivatkozása, hogy a Fővárosi Bíróságtól nyert tájékoztatás alapján jelölte meg alperesként jelen ügyben az Országos Rendőr-főkapitányságot. A Fővárosi Bíróság a felperes által hivatkozott 18.Pk.22.154/2004/2. számú végzése egyértelműen azt tartalmazza, hogy „a bíróság tájékoztatja a jogosultat, hogy a kerületi rendőrkapitányságnak perbeli jogképessége nincs, ezért kötelezettként a Budapesti Rendőr-főkapitányságot kell megjelölni”. Arra is tájékoztatást nyert a felperes, hogy a kérelem elutasításának terhével gondoskodjon a perképes kötelezett megjelöléséről. Ezt követően a felperes saját elhatározásából jelölte meg kötelezettként, majd alperesként az Országos Rendőr-főkapitányságot.
2. Az a felperesi okfejtés, hogy az 1994. évi XXXIV. törvény 6. §-a alapján az Országos Rendőr-főkapitányságnak minden egyedi ügygel oki összefüggésben kárfelelőssége lenne, téves. Egyértelmű, hogy ez a törvény azért határozta meg a jogi személyiséggel rendelkező egységeket, hogy ezek önálló felelőssége vizsgálható legyen. Nem vitás tény, hogy a rendőrségi szolgálati szabályzat hatálybalépését megelőzően, alperesként csak a Belügyminisztérium volt perelhető, mert korábbi rendelkezések csak ezt tették lehetővé. Az 1994. évi XXXIV. törvény, illetve a 3/1995. (III. 1.) BM rendelet egyértelműen kimondja a 3. § (1) bekezdésében, hogy az Országos Rendőr-főkapitányság, valamint a közvetlen alárendeltsége mellett működő Rendőr-főkapitányság és az Rtv. 3. § (5) bekezdése alapján létrehozott rendőri szerv jogi személy, elnevezését és székhelyét e rendelet melléklete határozza meg, és ez a melléklet a Budapesti Rendőr-főkapitányságot jogi személyiséggel ruházta fel. Így egyedi ügyben csak vele szemben érvényesíthető a kártérítési vagy személyiségi jogi igény. Már ezen oknál fogva is a felperes valamennyi kereseti kérelme elutasítandó.
3. A felperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmazott rendelkezést a 2001. évi XXXI. törvény rendelkezéseire. Nem vitás tény, hogy a 2001. évi XXXI. törvény rendelkezéseit a folyamatban lévő ügyekben is alkalmazni kellett. Az is megfelel a valóságnak, hogy június 27-én még ez az eljárás folyamatban volt, így nem vitás, hogy az ügyészégi nyomozóhivatalnak kellett volna az eljárást érdemben befejeznie. Ez azonban önmagában az Országos Rendőr-főkapitányság kárfelelősségét ugyancsak nem érinti.
4. A kár - az előzményi ügyből megállapítható - ha felmerült, nem a felperesnél, hanem édesanyjánál jelentkezett. Mindebből következik, hogy a felperes saját személyében ezen ügyben kárigényt nem érvényesíthet.
5. Személyiségi jogsértésre bárki hivatkozhat, aki úgy véli, hogy személyisége bármely oknál fogva csorbát szenvedett, mert a személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, azonban megállapítható, hogy egyetlen adat sem utal arra, hogy a nyomozó hatóság bármely intézkedése következtében a felperes személyiségi jogait sérelem érte. Ezen ügyben

ugyanis a felperesnek semmiféle levéltitka nem volt, ez a jog csak édesanyját illette meg, és nevezett jogai sem sérültek. Mindebből következik, hogy az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletet hozott.

6. Az a felperesi hivatkozás, hogy az ügyben nem törvényes bíró járt el, ugyancsak nem foghat helyt, mert a felperesi kereset részben közigazgatási jogkörben okozott kár megfizetésére is irányult. Ezen ügyekben pedig dr. Andrassy Mónika bíró eljárása törvényes eljárás, és a hozzá kapcsolódó egyéb kereseti kérelmek elbírálására is jogosult.

Mindezekből következik, hogy sem a felperes fellebbezése, sem az ítélet indokolásának kiegészítése iránt előterjesztett kérelme nem alapos, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét e körben a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Ezzel szemben az alperes fellebbezése alapos. Az elsőfokú bíróság tévedett akkor, amikor az ügyben eljáró jogtanácsos képviseleti jogosultsága ellenére az alperes részére nem állapított meg perköltséget. A jogtanácsost az ügyvéd jogállása illeti meg. Erre nézve a Pp. 67. § (2) bekezdése tartalmaz rendelkezéseket. Kimondja, hogy a perben a gazdálkodó szervezet jogtanácsosát, jogi előadóját az ügyvéd jogállása illeti meg. A perköltségre vonatkozó Pp. 75. §-a pedig kimondja, hogy mindaz a költség, ami a felek célszerű és jóhiszemű pervitelével kapcsolatban bíróság előtt, akár bíróságon kívül felmerült, az perköltségnek minősül, és a (2) bekezdés szerint a perköltséghez hozzá kell számítani a felet képviselő ügyvéd, jogtanácsos, szabadalmi ügyvivő készkiadásait és munkadíját is. A bírói gyakorlat a jogtanácsosi munkadíjat legtöbbször az ügyvédi munkadíj felében szokta megállapítani, mert e körben külön költségek nem merülnek fel, és ezért jelen ügyben is a pertárgyértékéhez igazodóan határozta meg a másodfokú bíróság a fellebbezésre utalva, a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján az alperest megillető elsőfokú-, illetve másodfokú perköltséget.

A felperes pervesztes lett, ezért a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) és 15. § (3) bekezdése alapján köteles a tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték utólagos megfizetésére.

Budapest, 2007. november 22.

Dr. Tölg-Molnár László s.k.
a tanács elnöke, előadó

Dr. Hóbl Katalin s.k.
bíró

. Madarász Anna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: